

ПРЕДСТАВЯНЕ Първи ден. Първа среща. Винаги вълнуваща, както най-първия път. Как да внушиш на човека, разочарован от всички и от всичко, че у него самия се крият неизчерпаеми възможности? Че трябва да вярва най-вече на самия себе си? За кого от тях може да се превърнеш в първия тласък, в причината, която ще го накара да се оттласне от мъртвата точка, наречена невяра в себе си, наречена хронична болест, наречена несполука? Всеки път сякаш излизаш за битка. Последна битка. Ако той, седящият в салона, не ти повярва, може окончателно да се разочарова от всичко. Може би няма да има повече шанс да повярва в себе си. Не защото сме единствени и ни гони мания за величие. Хиляди пътища водят към храма на здравето. Просто на човека няма да му стигне животът да изброди всичките хиляди. Все някога трябва да спре да търси и да започне да действа. Колко ли души от ТАЗИ зала дори след като получат фантастични резултати от гледна точка на обикновения човек, ще продължат да се съмняват във възможностите си? Колко ли души от ТАЗИ зала ще те изненадат - теб, който си свикнал едва ли не с невероятното? С оздравяването си ще преобърнат всички световни представи за невъзможното излекуване на болестта им?... Но всичко това ще е после. А сега публиката те чака. Чака те битката с общоприетото мнение. Битката с посредствеността, самонаричаща се обикновен човек. Ти знаеш, че там, в салона, няма обикновени хора. Всеки от седналите там е Личност. Ти знаеш, че това не са само красиви думи. А нещо, което с примера си ти е доказвал всеки твой курсист през всички тези години. Но колко сили се искат и от теб, и от него, та това знание да се превърне в убеждение - негово убеждение! Знаеш също, че сега ти предстои една от най-трудните задачи - да подбереш хората за курса. Да подбереш сред хора, които са дошли може би с последна надежда. Но не можеш да вземеш всички желаещи. Знаеш, че сега нарочно ще провокираш хората към агресия, за да напуснат онези, които в дадения момент не са готови да се борят за здравето, за живота си. За кой ли пореден път ще поемеш този удар с болката, че някой пак е предпочел собственото си мнение, собствената си правота, собствената си амбиция... Предпочел ги е - пред живота си. Изпитваш желание да вземеш всички, които са те потърсили, но си даваш сметка, че не си Бог. Ти си несъвършен. Не умееш да помагаш на всички. Понякога ти идва да виеш от чувството за собствено безсилие. Мнозина от потърсилите те искат да видят пред себе си всемогъщ изцерител, който може с едно движение на ръката да ги спаси накуп от всички неприятности. Винаги когато изпитваш желание да вземеш в курса някой, който не иска да се задейства, си налагаш да си припомниш, че си го опитвал нееднократно. И няма резултат. Така че задачата е да се направи подбор. Да се състави нова група от хора, които са готови да се учат, да се борят за себе си не благодарение на добрия преподавател, а въпреки всичко. Именно с тях после ще можеш да създадеш атмосферата на съзидание. Не благодарение на себе си - благодарение на тях. Там, в салона, сега пак седят хора. Абсолютно различни и в много неща подобни. Ти знаеш, че повечето от тях наистина са дошли да се научат. Някои не вярват в нищо. Някои са тук, защото ходят на всякакви курсове - за да повишат собствената си ерудиция. За да има с какво да блеснат в компания... Мнозина са дошли, за да докажат, че си нещастник. Те също ходят на всички възможни курсове. Но за разлика от предишните изводът им е предварително готов във вид на обобщение: - Знаех си, че е не-щаст-ник! По този начин запълват пространството около себе си със себеподобни. За да не живеят в пустота. Някой е дошъл с душевна болка поради загуба на близък човек. Някой е почувствал, че нещо не е наред в живота му. Явили са се въпроси. Кой съм? Защо съм тук? Какво ще оставя след себе си? Това, което съм постигнал в живота, то ли е всичко, на

което съм способен, или мога нещо повече? Може би животът, толкова простиичък досега, е станал някак по-непонятен. Написах тези думи и вече чувам критикарите да казват: - За какви се мислят тези гурута новоизлюпени? Съвсем са превъртели! Ще дават отговори на вечните въпроси! Не, не съм гуру. И не възнамерявам да давам отговори, които и аз не знам. Знам само едно. У всеки човек дреме велик гений. Творец. Нашата задача е да дадем първоначален тласък на този Велик Спящ. И в изпълнението на тази задача съм професионалист. Всички отговори на всичките ви въпроси са вътре у вас. Аз съм само причината. Аз само ви каня на пътешествие в най-загадъчния свят. Света на самите себе си. Света на безкрайните ви възможности. Да започнем пътуването от най-лесното - собственото ни тяло. Вашият организъм е абсолютно уникална саморегулираща се система. В материалността на мисълта най-лесно ще се убедим именно на ниво тяло. Грубо казано, оздравяването е съвсем проста работа. Пак изпреварвам събитията. Вече взех да преподавам. Мислено. Още преди да вляза в залата. Професионално изкривяване. Нарича се даскалски синдром. Състояние на крачка от шизофренията. Защото винаги е по-лесно да обучаваеш, отколкото сам да го направиш. Или не сте съгласни? И така, пред теб е залата. Хора, които са дошли при теб. Мнозина очакват да чуят нещо невероятно умно. Последни приготовления. Нагласа. Стъпка напред и си...